

stillet, vedkommer i Grunden kun det under Nr. 1 Lovforslagets Indhold, og selv deri er der ikke noget Ngt. Det var allerede antydet i Betænkningen, at, naar Loven kun skulde gjælde for to Aar, saa vilde det neppe være rigtigt at anvende den Paragraph, som iøvrigt giver Regjeringen Myndighed til at forandre Terminerne, ogsaa med Hensyn til Fastsættelsen af den Tid, da den første Halvdeel af Skatten skulde betales i det første Aar, og det var maaffee under ingen Omstændighed ganske correct at forstaae denne Paragraph, der nærmest handler om Ansættelsesterminerne, saaledes, at den ogsaa skulde indeholde Bestemmelser om Betalingsterminerne. I ethvert Tilfælde er det vistnok det eneste Naturlige, da det første Aar kommer til at udgjøre Halvdelen af hele Tiden, for hvilken Loven skal gjælde, at det udtrykkeligt bliver sagt i Loven, naar Skatten for dette skal betales, og vi have da meent passende at kunne fastsætte Fristen for den første Indbetaling, ved at slyde Terminen ud 3 Maanedes, fra den 30te September til den 31te December. Det er derpaa, at Forslaget til § 2 gaaer ud, og Forslaget til de forskjellige Sætninger i § 5 er en ligefrem Følge deraf. — De andre Forslag ere i Virkelighed alle Redactionsforslag, som neppe behøve nogen nærmere Forklaring. Forslaget under Nr. 2 til § 5 er saaledes blot fremsat, fordi, hvad de Herrer ville see ved at gennemlæse det Stykke af Paragraphen, som blev indsat ved 2den Behandling, paa Forslag af et æret slynt Medlem (W. Petersen), Enkelttal og Fleertal her ere komne til paa en forunderlig Maade at gaae om imellem hinanden. — Forslaget under Nr. 4 er blot stillet for at slippe for de paafaldende mange „fra“ og Paranttheser, som findes i Udkastet. Forslaget under Nr. 8 gaaer ligesom flere af de andre Forslag ud paa Optagelse af enkelte Smaaafsetninger, som findes i det Udkast, der var lagt til Grund for den paagjældende Fraktions Indstilling ved forrige Behandling; Grunden til, at man ikke da strax tog dem med, var for ikke at besværliggjøre Oversigten ved saadanne smaa, reent formelle Forslag. Hertil hører Forslagene om, at „Finansministeriet“ forandres til „vedkommende Ministerium“. Der er aldeles ikke derved tilfattet nogen Realitets-

forandring, og det er i Overensstemmelse med det almindelige Princip i Lovene, at man ikke nævner et bestemt Ministerium. Det Samme er jo forøvrigt ogsaa vedtaget af Thinget i tidligere her foresiggende Sager, og det staaer saaledes i god Harmoni hermed, naar denne Forandring ogsaa foretages her. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 10, at Ordene „Kjøbenhavns og“ skulle udgaae, da har det sin Grund i en ligefrem Forglemmelse fra min Side, idet jeg ved anden Behandling ikke havde lagt Mærke til, at disse Ord paa dette Sted skulde udgaae. — Forslaget under Nr. 12 til § 17 er en blot og bar Tydeliggjørelse, og, naar den høitærede Finansminister tillige har foreslaet, at der foran §§ 12 og 16 skal indsættes § 9, saa er det kun en yderligere Tydeliggjørelse, hvorimod Udvalget ikke kan have Noget at erindre. — Jeg skal opsætte de saa Ord, jeg kunde have at sige med Hensyn til saavel den ærede Ministers som det ærede Medlems (N. Rasmussens) Forslag, indtil de have udtalt sig om disse.

Rasmussen: Jeg skal med saa Ord sige, hvorfor jeg har stillet de Forslag, jeg har tilladt mig at fremkomme med. 2 Rd. i Diæter ere et Vederlag, som er anseet for passende ved flere forskjellige Leiligheder, saasom ved Taxationer af faste Eiendomme i Creditforeninger, som Medlemmer af Commissioner, til Afløsning af Smaarebse, og saaledes er der vistnok mange Tilfælde, hvor Diæterne ere ansatte til 2 Rd. daglig. Med Hensyn til Rejssegodtgjørelse er der mange forskellige Bestemmelser, og her kan der jo ogsaa meget godt være forskellige Meninger om, hvad der er det Rigtige; men jeg troer dog, at, hvad Landboerne angaaer, der i Reglen selv have Besorbring, da ville disse være meget vel tjente med 4 Mk. pr. Miil, og for Kjøbstædernes Vedkommende, der jo enten ligge ved Jernbaner eller i alt Fald ere Poststationer, og hvor altsaa Diligencer eller andre offentlige Besorbring staae til Raadighed, troer jeg ligeledes, at 4 Mk. ville være en rigelig Betaling, især for de lange Reiser, som der dog ogsaa kan være nogle af. Vi maae jo huske paa, at i visse Tilfælde skulle Regjeringscommissairerne reise